

Z. NÉMETH ISTVÁN

## Egy királyficsúr különös kalandjai

(részlet a meseregényből)

Grimmanót senki sem ismerte igazán. Pontosabban: mindenki más-hogy ismerte. Hüvelyk Matyi és Babszem Jankó szerint magas volt, a vitéz szabólegény szerint alacsony, ugyanakkor a suszter manói eskü alatt állították, hogy közepes testalkatú. Rigócsőr király és Szamárbőr királyfi szerint emberre hasonlított, Vasjankó gyöngének tartotta, az okos kis szabó nem túl műveltnek, Lusta Henrik pedig arra se vette a fáradságot, hogy ránézzen. Csipkerózsza átaludta a találkozást, de álmában olyasvalakinek képzelte el a manót, mint aki olyan gyorsan pörgeti a mese fonalát, mint rokka az orsót. Holle anyó kedves fiatal-emberként emlékezett vissza rá, míg a bölcs pásztorfiú feledékeny öregemberként. Egy dologban azonban mindannyian egyetértettek: Grimmanó háza egy bűvös könyvtár, amelynek titkos dolgozószobájában írja az újabb és újabb történeteket Meseország lakóiról.

A hintó, benne a szundikáló királyficsúrral pontosan ezen lakhely előtt állt meg. Rögtön díszes ruhába öltözött szolgák érkeztek az udvarra, kinyitották a jármű ajtaját, és a vendéget a házba tessékelték. Odabenn aztán etették, itatták, majd a legszebb és legkényelmesebb vendégszobába vezették, hogy kipihenje úti fáradalmait.

Mikor aztán reggel a nap első sugara beszökött a szobába, Tutálibe Málibe kinyitotta az egyik szemét. Rengeteg könyvet látott. Kinyitotta a másik szemét is: még több könyvet látott. Ha ebben a szobában is így roskadoztak a polcok a sok olvasnivalótól, vajon milyen lehet a többi? „Remélem, nem azért hoztak ide, hogy mindet elolvaszam” – töprengett Tutálibe. „Szép dolog a tudomány, de minket, királyficsúrokat, csak három dolog érdekel igazán: a lányszöktetés, a lányszabadítás meg a többi izgalmas kaland. Nekünk kard kell, pajzs, egy ürge ló sem árt, ha ló nincs, akkor hatyú is jó, de nehogy már könyvjelzővel kelljen harcolnunk...!”

Ezzel kidörzsölte szeméből az álmot, majd megrázta az ágya melletti asztalkán heverő aranycsengettyút. Azonnal szolgák hada leptek el a szobát, hatalmas tálcákon hozták a fejedelmi reggelit.

Miután elég erőt gyűjtött, hősünk felfedező körútra indult. Szerette volna megtudni, hogy ki hozta ide és miért. Miután vagy hetvenhét szobába benyitott, és mindenütt könyveket talált, már csak az utolsó maradt, a legfelső emeleten. Igen ám, de ennek az ajtaján egy figyelmeztető táblácska csüngött a következő szöveggel:

MIELŐTT BENYITNÁL, KOPOGJ!  
MIELŐTT KOPOGNÁL, NYISS BE!



„Hogy is van ez?” – töprengett a királyficsúr. Elmosolyodott, mivel már alaposan fel volt vértézve megoldhatatlan feladatok ellen. Zsebéből elővette a szobájában talált csengettyűt, amit közben gondosan eltett emlékebe, majd jó hangosan megrázta.

Nem történt semmi.

„A mesékben mindent háromszor kell” – gondolta ezután, majd még kétszer csengett. A szobából ekkor mocorgást hallott, papucskok koppanását, majd nagy nyekergéssel sarkig táruult előtte az ajtó.

Talán mondanunk sem kell, hogy személyesen Grimmanó állt előtte.

– Isten hozott, fiam! Te vagy az egyetlen, aki a feladatot sikeresen megoldottad – mondta, és a kezét nyújtotta. – Hüvelyk Matyi és Babszem Jankó át akartak bűjni az ajtó-rés alatt, de beszorultak szerencsétlenek. A vitéz szabólegény egyszerre kopogott és nyitott be, de zárt ajtó fogadta. A suszter manói leültek a folyosón és várták, majd csak kijön valaki. Rigócsőr király és Szamárbőr királyfi megparancsolták az ajtónak, hogy nyíljon ki, de az nem engedelmeskedett. Vasjankó az öklével próbálta betörni, az okos kis szabó túvel böködte, Lusta Henrik pedig arra se vette a fáradságot, hogy elolvassa a feliratot. Csipkerózsa álmában szerette volna megfejtetni a titkot, Holle anyó pedig hajtűjéből készített állkulcsot, s azzal feszegette a zárat.

Alacsony, sárgás-őszes hajú, ráncos arcú, szemüveges öregember volt. Smaragdzöld szeme huncutul csillogott.

„A tegnap esti kocsis, aki idehozott!” – döbbsent meg a királyficsúr. Követte a manót, s közben kíváncsian nézett körül a szobában. Sok látnivaló igazán nem akadt benne: egy ágy, egy hintaszék, egy asztal, rajta nyitott könyv, tintatartó és egy toll. Tutálibe az ágy szélén foglalt helyet, Grimmanó pedig a nyitott könyv fölé hajolt, és tollat vett a kezébe.

Közben kíváncsi pillantással méregette a királyficsúrt. Valószínűleg azt szerette volna megtudni, hogy alkalmas-e arra a feladatra, amiért iderendelte.

\* \* \*

A királyficsúr is kíváncsi pillantásokkal méregette vendéglátóját, és mivel az nem szólt meg, ő kezdett el beszélni.

– Nagyon hálás vagyok neked, Grimmanó, hogy befogadtál a házadba éjszakára, és hidd el, szívesen maradnék még itt egy ideig, ám tegnap szörnyű dolog történt. Éppen gyönyörű szép kedvesem kezét készültem megkérni, és ő boldogan igent is mondott volna, amikor lecsapott rám a vad és vérszomjas geriffmadár. Azonmód előkaptam persze kardomat, és élet-halál harcba bocsátkoztam a fenevaddal, ám amikor látta, hogy sehogyan sem győzhet le engem, magával ragadta szívem választottját.

– Az ám! Hóköménykéről teljesen megfeledkeztem! – vakargatta a homlokát a toll szárával a manó, majd izgatottan előre és hátra lapozgatott a könyvben. – Á, megvan!

Hunyorított egy kicsit, mintha a fénysugarak bántanák a szemét, előrebígyesztette az ajkát, felhúzta a szemöldökét, körözött a tollal a levegőben, majd határozottan a szoba sarka felé bökött vele. Tutálibe odanézett, de egy kővér pókon kívül semmi érdekes nem volt ott. Grimmanó gyorsan írni kezdett, közben félhangosan mondta is, hogy mit vet a papírra:

„»Segítség!!! Királyficsúr, ments meg!« Hóköményke először rémulten kalimpált kezével lábával, hátha a geriffmadár elengedi, de hiába. Utána már csak megadón csüngött a hatalmas szárnyas csőrében, s várta, mikor érnek célhoz. Ám a fészek messze volt, a ragadozónak muszáj volt letennie zsákmányát egy domb tetején, hogy kissé kifújja magát.”

A királyficsúr nem bírta ki, hogy fel ne kiáltson:

– Fusson el! Mire vár? Rohanjon!

Grimmanó kezében megállt a toll.

– A geriffmadarak tudnak beszélni? – kérdezte Tutálibe Málibét.

– Hogy? Ööööö... Szerintem nem tudnak.

– Akkor mától tudnak. „Ne rémülj meg, kedves Hóköményke! – mondta a madár barátságosan. Nem akarlak bántani. A segítségedre volna szükségem. A nővérem gyermekei óriási rendetlenséget csináltak tegnap a fészkekben. Olvastam a hirdetésedet a Kőerdei Hírmondóban, miszerint takarítást vállalsz ingyen és bérmentve, így arra gondoltam, eljöhethnél hozzám, és rendbe rakhatnád szerény legénylakásomat.”

– Utál takarítani! – mondta a királyficsúr türelmetlenül.

„– Utálok takarítani! – sziszegte Hóköményke dühösen, és megigazította összegyűrt ruháját. Ráadásul nem adtam fel semmilyen hirdetést!”

– Nem adott fel semmilyen hirdetést! – ingatta a fejét Tutálibe.

– Tudom! – bólintott Grimmanó. – Hiszen én írom a történetet. A töpröncök keze van a dologban. Ők bosszantják ilyesmivel Hóköménykét.

– Hirdetéseket adnak fel a nevében?

– Meg a többi galádság.

– Galádság? De ha te írod a mesét, és az rögtön meg is valósul, akkor miért ők a galácdak?

Grimmanó rágni kezdte a toll végét, a tintatartó táncot lejtett az asztalon, a könyv lapjai megmozdultak, felhullámosodtak, mint a tenger felszíne, ha vihar korbácsolja, a sarokban eddig békésen szundikáló pók pedig fejvesztve menekült. A királyficsúr szerint ez semmi jót nem jelenthetett, valószínűleg sikerült alaposan felbosszantania a manót.

Reccs! A toll kettétörött!

– Ejha! – bosszankodott a Mesék Kitalálója. – A varázspálcámnak megint annyit!

A királyficsúr felugrott az ágyról, majd visszaült. Előregörnyedt, kezét tördelte, nem mert Grimmanóra nézni.

– Elnézést! Én csak kérdezni bátorkodtam.

– Semmi baj – mondta a manó szelídebb hangon. – Hiszen azért hoztalak ide, mert bátor vagy. Meg a fantáziád sem utolsó. Persze azért nem vetekszik az enyémmel.

A királyficsúr nagyot sóhajtott, felállt, kihúzta magát, majd ünnepélyes hangon így szólt:

– Kedves Grimmanó, számíthatsz a szolgálataimra.

A Mesék Atyjának zöld szemében huncutkás fény villant.

– Eredetileg arra szerettelek volna megkérni, hogy helyettesíts pár napig, amíg én a Grimmbusz nevű testvéremhez megyek látogatóba a szomszéd Mesevilágba. De közbejött ez a véletlen baleset. Fránya toll!

Tutálibe Málibe nagyott csuklott, kék és zöld szikrák pattogtak a szeme előtt a meglepéstől. Ezt a megtiszteltetést! Helyettesíteni a manót! Lehet, hogy csupán álmodja az egészet? Még mindig nem akarta elhinni, amit hallott.

– Hú, a mindenit! Ha ezt a csirkelábon forgó palotában egyszer elmesélem!

– Hogy erre sor kerülhessen, meg kell mentened Hóköménykét a geriffmadártól.

– Azonnal indulok! – kiáltotta a királyficsúr, de Grimmanó csendre intette.

– Csak lassan a testtel. Annyira azért nem egyszerű a dolog!

\* \* \*

– Ezt a tollat vidd magaddal, hisz csupán a geriffmadár elsőnek kicsorduló könnye képes megragasztani. Azt is közlöm veled, hogy ez a lény a legvidámabb teremtmény egész Meseországban, aki még sohasem sírt.

A királyficsúr átvette a toll két darabkáját, és gondosan a zsebébe rejtette. Eszébe jutott a rengeteg könyv.

– Talán vigyek neki valami szomorú olvasmányt?

Grimmanó megvonta a vállát.

– Minden a te találékonyságodra van bízva.

Ezzel az előtte fekvő könyvet gondosan becsukta, lelakatolta, a kulcsot pedig a padlóra közé rejtette.

– Most pedig sétáljunk le a kertbe.

A ház mögött számtalan alma-, körte- és szilvafa állt. A manó leült az egyik padra, és megvárta, míg Tutálibe is mellételepszik.

– Ha egy almát elfogyasztasz erről a fáról, egy napon keresztül sérthetetlen maradsz. Senki nem árthat neked sem csellel, sem erővel. Ha a körtét választod, két napon keresztül kizárólag helyes döntéseket hozol majd. Nem csaphatnak be téged sem hízélgéssel, sem hazugsággal. Ha a szilvából fogyasztasz, úgy megnövekszik az erőd három napig, hogy fél kézzel elbánsz egy egész ellened küldött hadsereggel is. Válassz!

– Mindháromat megkóstolnám! – pattant fel a királyficsúr, és áhítattal szemlélte a gyönyörű, érett gyümölcsüket kínáló fákat.

– Hatalmas veszélybe sodornád magad – mondta Grimmanó. – A bűvös tulajdonságok nem férnének meg benned, hol az egyik, hol a másik kerülne a másik fölé. Tehát dönts el, mire van a legnagyobb szükséged: sebezhetetlenségre, éleslátásra vagy bivalyerőre? Amíg meggondolod, szólok, hogy nyergeljek fel neked Rippet, a rímekben beszélő hiperparipát.

– Egy ló nekem ne beszéljen, főleg ne szavaljon, ha nem muszáj – akarta mondani a királyficsúr, de manó már el is tűnt az istállóban.

Hősünk gondolkodóba esett. Mit ér az erő, ha rossz döntéseket hoz, mit ér a sérthetetlenség, ha gyenge alak, mit ér a bölcsesség, ha a legkisebb szellő is odébbfújja az embert? Körülnézett, látja-e valaki, aztán mindhárom gyümölcsből szakított egyet-egyet. A szilvával hamar végzett, mert az volt a legkisebb. A körte se tartott sokáig, mert az volt a legpuhább. Mire Grimmanó visszaért, az almából is már csak a csutkjája maradt.

– Egy-élete, egy halála, úgy döntött, hogy megpróbálja! – mondta a ló, akit a manó kötőféken vezetett.

A királyficsúrnak nem volt szimpatikus Rippi. Sárga volt, mint a kikerics, kissé kancsalul álltak a szemei, oldalát furcsa foltok borították, és mintha a fogát se mosta volna meg reggel.

– A tegnapi hatlovas hintó? – próbálkozott.

– Arra sajnós rádólt a tinta – mondta Grimmanó. – A kétütemű lódarázs megrozsdásodott, a Peggazus szárnyát törte, ráadásul már Alfagyula is hattyúdálát énekl.

– Nem bírja hátán a gyávát, a gyügét, ajándék lónak ne mutass fügét! – prűszkölt a ló. Málibe könyörgőn nézett Minden Mesék Gondnokára.

– A száját, ugye, beköthetem?

– Még valamit tudnod kell, királyficsúr – szólt Grimmanó, míg hősünk felpattant Rippi hátára. – A tollat ne add kölcsön senkinek. Túlságosan nagy hatalomra tehet szert, ha valaki megkaparintaná. Amit leírnak vele, az ugyanis előbb-utóbb megtörténik.

Tutálibe bölintott. Erősnek, sérthetetlennek és tévedhetetlennek érezte magát.

– Gyia! – kiáltotta. – Előre, Hóköményke szívéért, geriffmadár könnyéért, Grimmanó becsületéért!

– Merre mén a mén? – kérdezett vissza Rippi.

– Mittudomén! – adta ki a parancsot a királyficsúr, és megsarkantyúzta a lovat.

Amikor elvágattak, a manó elgondolkozva sétálgatott a kertben, majd az egyik bokorról leszakított egy egrest. Mivel ez sem közönséges gyümölcs volt, azonnal eszébe jutott tőle, hová rejtette fiatalkorában a tartalék varázstollát.

A hetedik könyvtárszoba hetedik könyvesszekerényében volt, a hetedik polcon, pontosan a hetedik könyv mögött. Örömeiben táncra perdült, bár az ő korában ez már meg lehetőségen ritkán fordult elő vele.

A legfelső emeletre is úgy szaladt fel, mint gyermekkorában szokott. Kihalászta a kulcsot a padlórésből, kinyitotta a mesekönyv lakatját, tintába mártotta tollát, és kissé elgondolkodott. Aztán villámgyorsan írni kezdett, miközben félhangosan mondta is, hogy mit vet papírra:

„– A királyficsúr már három órája vágatott megállás nélkül, amikor egy hatalmas domb állta az útját. Ha nem tévedek, már pedig nem tévedek, ennek a tetején várja Hóköményke, hogy megszabadítsam... – mondta magabiztosan.”

\* \* \*

Rippi, a rímekben beszélő hiperparipa azonban más véleményen volt.

– Egyik domb olyan, mint a másik. Gondolja meg ezt, ki rögtön mászik.

– Látom a verseléseden, hogy kissé fáradt vagy – mondta a királyficsúr. – Pihenj egy kicsit, legelj ebből az illatos fűből, aztán majd közös erővel felhágunk a dombtetőre. Ha közben elaludnál, viszlek a hátamon.

Neki magának nem volt szüksége pihenésre, hiszen a három varázslatos erejű gyümölcs elfogyasztása után úgy érezte, nincs az az akadály, amit nevetve le ne győzne. Ám a ló csak rázta a sörényét.

– Víz kéne gazdám, folyó vagy patak, hogy eme paták jól szaladjanak!

Tutálibe alaposan körbenézett.

– Úgy látom, mintha a távolban egy kút kávéja csillogna a déli nap sugaraiban – mondta. – Gyere, Rippi, frissítsük fel magunkat!

Hát, amint közelebb értek céljukhoz, hősünk hallja ám, hogy valaki keservesen sír. Nézi, hát egy szőke herszegnő az.

– Ó, jó uram, vitéz herszeg, de jó, hogy jössz! – szaladt elébe a leány. – A mosztohám vízárt küldött, de amikor a kút fölé hajoltam, az aranygyűrűm beleesett a vízbe!

– Seabaj, attól még iható! – mondta a királyficsúr. – Legalábbis remélem.

– Ha nagyon szépen megkérnélek, lemennél érte és felhoznád nekem? – így a leányka könyörgő, esdeklő hangon, csupa-könny szemekkel.

– Nincs neked akkora ékesszólásod, te herszegnő! – nevetett Tutálibe. – Vagy talán varangyos békának nézel engem?

– A mostohám nagyon mérges lesz, ha a gyűrű nélkül megyek haza! – rimázkodott tovább a kis hölgy, és a ruhája ujjába törölgette az arcát. – Összekócolja a hajamat, egy számmal kisebb ruhát ad rám, és reggeltől estig az istállót tisztíthatom majd kiskanállal.

– Mi ez az apró-cseprő kis durcásság a pótmamád részéről ahhoz képest, amit Hóköménykétől kapok, ha nem mentem meg időben a geriffmadártól, és mégis ki kell takarítania annak a repülő teremtménynek a fészket...

Ezt hallva a herszegnő akkora sírásba kezdett, hogy a közeli erdő fáiról riadtan röppentek fel a madarak, azt hitték, hogy itt a világ vége.

– Nézzük csak: a bátorságom megvan hozzá, az erőm is, valószínűleg bele se pusztulnék a kalandba, és egy jó királyficsúr ott segít, ahol csak tud.

Rippi helyeslően nyertett, pedig Tutálibe nem bánt volna egy-két biztató verssort sem. A herszegnő abbahagyta a sírást.

– Viszont a józan eszem azt súgja, hogy nem is esett bele a kútba semmiféle gyűrű, te egyszerűen át akarsz engem ejteni. Tudod, ettem körtét is.

Erre a hölgyike ismét embertelen hangos óbégatásba kezdett. Hősünk zavartan toporgott.

– Talán mégiscsak segítenem kéne, mert ha be is fogsz csapni, én kerülök ki győztesen a csávából. Tudod, Grimmanó az én oldalamon áll, és most nagyon szorítja a kisujját, hogy a kettétört tollára geriffkönny csöppenjen.

A herszegő elhallgatott.

– Nálad van a varázspálcája?

A királyficsúr nyelt egyet.

– Ez titok. Vedd úgy, hogy nem mondtam semmit.

– Nálad van Grimmanó varázstolla?

Tutálibe megvonta a vállát.

– Nagyon hideg a víz?

Felült a kút kávjára, és lenézett a hűvös sötétségbe. A herszegő aggódva odafutott, és megfogta a karját.

– Nehogy te is beleess!

A királyficsúr beleállt a vödörbe.

– Most szép lassan leengedlek – mondta a leányzó, és már egyáltalán nem sírt. Sőt, a szemében furcsa tüzek gyúltak, arca kipirosodott, orrcimpája remegett az izgalomtól.

– De a kettétört tollat, ami úgysem jó semmire, amíg meg nem ragasztják, add ide, légy szíves! Amíg távol vagy, én vigyázok rá.

Tutálibe két kézzel kapaszkodott a kút kerekébe, közben így morfondírozott:

– Még jó, hogy ettem a körtéből is, mert ugyan az alma miatt hatalmas az önbizalmam, a szilvának köszönhetően meg birokra kelnék még hat darab tútáplált óriással is, azért most már ideje komolyan elgondolkoznom azon, hogy két rossz döntés közül a kevésbé rossz – az mennyire jó...

Amíg a varázserők így egymásnak feszültek benne, s lassanként kioltogatták egymás erejét, a herszegő benyúlt a királyficsúr zsebébe, és kivette onnét a féltve őrzött toll darabkáit. Vonásai ekkor már inkább hasonlítottak a gonosz kétfejű bösörkényre, mint egy bájos ifjú teremtésre.

– Tudod, királyficsúr, akinek annyi esze sincs, mint egy légyapírnak, az megeheti Grimmanó egész kertjét bokrostul-levelestül, azon az sem segít!

Azzal nagyot taszított hősünkön, aki nem bírta tovább kapaszkodni, s a vödörben állva szédítő sebességgel zuhanni kezdett a kút halálosan mély torkába.

\* \* \*

Miután kissé kifújta magát, a geriffmadár óvatosan csőrébe kapta Hóköménykét, és most már meg sem állt vele magányos fészkeig. Igazán látványos volt, ahogy a leányzó (aki rettentően unta már, hogy folyton elrabolják) hófehér szoknyája lobog a lemenő nap fényében. Mint egy hatalmas zászló! – gondolta a kétfejű bösörkény, aki sístergő, kénkőves füstöt kibocsátó seprűjén ülve biztonságos távolságból követte a hatalmas geriffmadarat, hogy megszerezze annak első kicsorduló könnyét. Mint egy óriási vitorla! – gondolta Rippi, aki dombon-völgyön keresztül vágatott Hóköményke után, hogy elmondja neki, milyen kellemetlen helyzetbe is került az ő királyficsúrja.

A geriffmadár végül egy magas, kopár szikla tetején tette le az utasát. Ekkor már teljesen beesteledett, Hóköményke csak annyit érzett, hogy puha szalma van a lába alatt, arra heveredett le, és csakhamar mély álomba szenderült.

Egyszer csak egy hatalmas reccsenés hallatszott, amelynek hangja még sokáig visszhangzott a csupasz sziklák között. A geriffmadár, aki azóta szintén nyugovóra tért, riadtan kapta fel a fejét a különös jelenségre, de csak enyhe kénköves szagot érzett, a zaj többé nem ismétlődött meg.

„Biztosan egy vulkán tört ki valahol!” – nyugtatgatta magát, majd a fészkére gondolt, amelyben nemsokára soha nem látott rend fog uralkodni, és olyan ötlet is befészkelte magát az agyába, hogy talán egy teljes lakásfelújítás sem ártana, amennyiben kiderülne, hogy Hóköményke nemcsak a takarítónők gyöngye, hanem többek között egy jó ízlésű lakberendező is elveszett benne.

Grimmanó ásított egyet, lebiggyesztette alsó ajkát, mint akinek nem jut eszébe a történet folytatása, ráérősen körözött tollával a levegőben, majd a gyertya apró lángjába bámult. Ettől valószínűleg megszállta az ihlet, mert gyorsan írni kezdett, s közben félhangosan mondta is, hogy mit vet papírra:

„Persze nem tört ki semmilyen tűzhányó a közelben, csupán a gonosz kétfejű böszörkény szenvedett kisebb balesetet, amikor a halványlila köntöst viselő alkonyat hirtelen sötétkék vászonkabátba öltözött át. Egy rosszul sikerült kanyar után ugyanis egy hatalmas fa lombkoronájának kellős közepén találta magát, míg a homlokán egy jókora dudor jelezte, hogy csöppet sem barátságos szellemben zajlott az iménti találkozása a fa törzsével.”

Most reszkető végtagokkal hasalt egy közepesen vastag ágon, és próbálta eltalálni, milyen magasan lehet. Sajnos, erre hajnalig nem sok esély volt, mert a sötétben minden távolság igencsak kiszámíthatatlannak mutatkozott. Kapaszkodott tehát, mert valami érthetetlen okból kedves volt számára az élet, csikorgatta fémfogait, sóhajtozott, némán tűrte, hogy a hangyák bemasírozzanak ingujján, hogy aztán a háta közepén rémülten átszaladva, friss levegő után kapkodva bukkanjanak ki a sápadt holdfényre. Ráadásul a szomszéd ágak közé beszorult, s ott az átlagos földi halandó számára csaknem kibírhatatlan kénközszagot pöfékelő seprűje hirtelen ibolyaillatot kezdett árasztani.

Elromlott! – gondolta a böszörkény elkeseredve. Még ez is!

Az est beálltával Rippi, a rímekben beszélő hiperparipa is kénytelen volt megpihenni. Egy hatalmas fa alá telepedett le, és már majdnem el is aludt, amikor valami hatalmasat koppant a fején.

Aztán még egy koppanás.

Magasan a fa lombjai között ekkor nyugtalan fészkelődés vette kezdetét.

– Ne horkolj! – mondta valaki.

– Helyetted is alszom – válaszolta ugyanaz a hang. – Te csak kapaszkodj, hogy le ne pottyanjak.

– Ha horkolni fogsz, elengedem az ágat!

Rippi rögtön rájött, hogy odafent a böszörkény két feje beszélget egymással, és ami a fejére esett, az nem lehet más, mint az orvul ellopott varázstoll két darabja. Elvígyorodott, és zsákmányát gondosan a sörénye közé rejtette.

Hálával gondolt Minden Kalandok Gondnokára. „Lám, ha ő szendereg is, a mi kis történetünk akkor sem marad fordulatok nélkül. Valószínűleg álmában szövö tovább a mese fonalát mindenki nagy meglepetésére.”

Grimmanó azonban nem aludt valami jól. Valószínűleg az az egy szem egres ülhetett meg a gyomrát, amit délután elfogyasztott. Forgolódott az ágyában, néha mintha a királyficsúr rémült kiáltását hallotta volna, aztán a kút vizének csobbanását, szobájának polcain nyugtalanul mocoogtak a könyvek, a fejében összekeveredtek a gondolatok, a történetek szála itt-ott felfeslett, összeragadt, mi több: jó néhány el is szakadt.